11/12/2023

Χειροτονία Διακόνου κατά την 45η επέτειο Ιερωσύνης του Ιερισσού Θεοκλήτου

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Ιερισσού, Αγίου Όρους και Αρδαμερίου

Ο Μητροπολίτης Ιερισσού κ. Θεόκλητος, την Κυριακή 10 Δεκεμβριου, ήγε την 45η επέτειο της εισόδου του στην Ιερωσύνη, καθότι στις 10 Δεκεμβρίου 1978 από τα χέρια του αειμνήστου Μητροπολίτη Μαντινείας και Κυνουρίας κυρού Θεοκλήτου του Φιλιππαίου εισήχθη στον πρώτο βαθμό της Ιερωσύνης και με τη Χάρη του Θεού σαρανταπέντε χρόνια φέρει πάνω του το τετιμημένο ράσο!

Αυτήν την ημέρα ο Σεβασμιώτατος τέλεσε την εις Διάκονον χειροτονία του Μοναχό π. Αλέξανδρο Αλιφέρη, ο οποίος εκάρη μοναχός κατά την παραμονή της Αγίας Άννης (8η Δεκεμβρίου 2023), στον ιστορικό Μητροπολιτικό Ιερό Ναό Αγίου Στεφάνου Αρναίας.

Πρόκειται για δευτεροετή φοιτητή της **Θεολογικής Σχολής του Α.Π.Θ.** και άριστο γνώστη της Γαλλικής και Αγγλικής γλώσσης, στον οποίο έδωσε το όνομα Αλέξανδρος προς τιμήν του Γέροντός του Μητροπολίτη Μαντινείας και Κυνουρίας κ. Αλεξάνδρου, ο οποίος και τον οδήγησε στην Επισκοπική τιμή και αξία.

Χοροστάτησε, λοιπόν, στην Ακολουθία του Όρθρου και προέστη της επακολουθησάσης λαμπράς Θείας Λειτουργίας, πλαισιούμενος από τους Παν. Αρχιμ. π. Δωρόθεο Ζέρβα, Γενικό Αρχιερατικό Επίτροπο της Μητροπόλεως, π. Κωνσταντίνο Φουντουκίδη, (Ι.Μ. Θεσσαλονίκης), π. Ευλόγιο Τσαλαπατάνη, π. Πολύκαρπο Κάστιζα (Ι. Αρχιεπισκοπής Αθηνών), π. Κυριακό Χολέβα (Αγιορείτη), π. Αθανάσιο Σφουγγάρο και τους Αιδ. π. Αντώνιο Μπεζαΐτη, (Ι. Αρχιεπισκοπής Αθηνών), π. Γεώργιο Τρικκαλιώτη και τον Διάκονό του π. Νικόλαο Τσεπίση.

Συμπροσευχόμενοι εντός του Ιερού Βήματος συμμετείχαν οι Παν. Αρχιμ. π. Νεκτάριος Αγιαννανίτης (Ι. Καλύβης Υψώσεως Τιμίου Σταυρού Σκήτης Αγίας Άννης), π. Ευθύμιος Μαρμαλίδης, π. Παΐσιος Σουλτανικάς, π. Νικόλαος Τσολούφης, π. Αμφιλόχιος Χάϊτας και π. Νικόδημος Κωτινούδης.

Ο χειροτονηθείς Διάκονος προσεφώνησε και ευχαρίστησε τον Σεβασμιώτατο, εκφράζοντας τα μύχια της ψυχής του, τον πόθο του τον ιερό που τον ωθούσε παιδιόθεν να ενδυθεί την Ιερωσύνη, ευλογώντας την Αγιοτριαδική Θεότητα, διότι επέτρεψε την πραγμάτωση του ονείρου του, καθώς και τον Πνευματικό του πατέρα Παν. Αρχιμ. π. Δωρόθεο Ζέρβα για τον στηριγμό που του παρείχε και του παρέχει στο διάβα της Εκκλησιαστικής του Διακονίας.

Παρόντες η οικογένειά του, οι Καθηγητές και συμφοιτητές του τόσο από την Αθωνιάδα Εκκλησιαστική Ακαδημία, όσο και από τη Θεολογική Σχολή της Θεσσαλονίκης, οι οποίοι, με επικεφαλής τον Καθηγητή Φυσικής και εξαίρετο Ιεροψάλτη του Ι.Ν. Αγ. Αθανασίου Ολύνθου κ. Ιωακείμ Στεργιούδη, εκόσμησαν το Αναλόγιο του Ι. Ναού, αναβιβάζοντας το Εκκλησίασμα σε ουράνια ύψη!

Ομιλία του Μητροπολίτη Ιερισσού

Ο Σεβασμιώτατος με προσλαλιά του ανταπάντησε στο πνευματικό του τέκνο, επιχειρώντας ένα συνδυασμό του Αποστολικού Αναγνώσματος της Ι΄ Κυριακής Λουκά και του Υπουργήματος, μάλλον δε του μεγαλείου της Ιερωσύνης. Παρετήρησε ότι διαβάζοντας κανείς το στ΄ Κεφάλαιο της προς Εφεσίους Επιστολής του Αποστόλου των Εθνών Παύλου, έχει την εντύπωση πως αφουγκράζεται ένα εξαίρετο θούριο μάχης!

Αποκορύφωμα το λόγιο του Μεγάλου Ταρσέα προς τους Χριστιανούς όλων των αιώνων: «Ἀναλάβετε τήν πανοπλίαν τοῦ Θεοῦ ἵνα δυνηθῆτε ἀντιστῆναι ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ πονηρᾷ καί ἅπαντα κατεργασάμενοι στῆναι», δηλαδή, «Φορέστε την πανοπλία του Θεού, για να μπορέσετε ν’ αντισταθείτε κατά την πονηρή ημέρα, και αφού εκτελέσετε όλα, να μείνετε σταθεροί στη θέση σας» (Εφεσ. στ΄ 13)! Όντως οι όροι ”στρατιώτης Χριστού”, ”αθλητής”, ”στρατευμένος” κυριολεκτούνται στους Χριστιανούς που παίρνουν μέρος σε αυτήν τη μάχη. Στη μάχη «…πρός τάς ἀρχάς, πρός τάς ἐξουσίας, πρός τούς κοσμοκράτορας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου, πρός τά πνευματικά τῆς πονηρίας ἐν τοῖς ἐπουρανίοις», δηλαδή, «… στον πόλεμο προς τις αρχές, προς τις εξουσίες, προς τα διαβολικά τάγματα, προς τους κοσμοκράτορες, που άρχουν επί όσων ζουν στο πνευματικό και ηθικό σκοτάδι που

επικρατεί στον παρόντα αιώνα, προς τα πονηρά πνεύματα, τα οποία διαμένουν στον υπεράνω του αέρα ουράνιο χώρο.» (Εφεσ. στ΄ 12)!

Ο Κληρικός, συνέχισε ο ομιλητής, **δύο πράγματα οφείλει να κηρύξει στον κόσμο:**

Α. Τον **θάνατο του θανάτου,** που ο Κύριος με την Ανάστασή Του πέτυχε χάριν του ανθρώπου, δωρίζοντας Ζωή στο Αδαμιαίο Γένος που κειτόταν στα Μνήματα! Και,

Β. Τον **πόλεμο εναντίον του διαβόλου**, που ως θεομάχος, μισάνθρωπος, μισόκαλος, πατήρ του ψεύδους και του σκότους μηχανεύεται την πτώση και τη διαφθορά του ανθρώπινου Γένους και τελικά το γλίστρημά του στον θάνατο!

«Παιδί μου Αλέξανδρε, είπε ο Σεβασμιώτατος περαίνοντας τον λόγο του, η Εκκλησία πάντοτε μιλάει για τον διάβολο ως κηρυγμένο αντίπαλο του Θεού και τον χειρότερο εχθρό του ανθρώπου. Τον βλέπει ως θεοκτόνο και ανθρωποκτόνο μαζί, πατέρα της απάτης, ως παράσιτο που περιπαίζει και πειράζει την σύνολη δημιουργία του Θεού και τον άνθρωπο, τον βλέπει ως ένα προσωπικό παράσιτο που κάνει και το κακό ένα παράσιτο δίπλα στο ον.

Δυστυχώς τη δυνατότητα της παρουσίας αυτού του παράσιτου την προσέφερε η ίδια η αλλοτριωμένη απ' τον Θεό ανθρωπότητα, γιατί ουδέποτε ο Θεός δημιούργησε το κακό, που συνιστά το παρά φύσιν και τερατώδες στην απλή και όμορφη δημιουργία του Θεού, την αλλότρια δηλαδή, την ξένη και πονηρή βασιλεία του διαβόλου και των δυνάμεών του στη φύση. Βέβαια ο διάβολος δεν μπορεί να πλησιάσει τον άνθρωπο ή να φέρει σ' αυτόν πειρασμούς, αν δε αμελήσει ο ίδιος ο

άνθρωπος ή δεν παραχωρήσει ο Θεός.

Ο διάβολος ζητάει να πειράξει όσους χάνονται σε αισχρούς λογισμούς, εξ αιτίας της οιήσεως και υπερηφανείας ή του λογισμού και του δισταγμού και της διψυχίας τους, κατά τον Άγιο Ισαάκ τον Σύρο. Ο διάβολος με λογισμούς οδηγεί τον άνθρωπο σε συμμετοχή της νεκρώσεώς του. Η τέχνη του διαβόλου είναι η τέχνη να κατασκευάζει πράγματα χωρίς ζωή, να παρουσιάζει λαμπρές επιφάνειες χωρίς περιεχόμενο, χωρίς ύπαρξη. Πρόκειται για την τέχνη των κενών λόγων, των παράφορων λογισμών, λογισμών που δεν είναι τίποτε άλλο παρά οι λόγοι των δαιμόνων και πρόδρομοι των παθών. Οι δαίμονες από τα πάθη που φωλιάζουν μέσα στη ψυχή του ανθρώπου παίρνουν τις αφορμές και υποκινούν μέσα μας τους εμπαθείς λογισμούς.

Κατόπιν πολεμούν με αυτούς τον νου και τον βιάζουν να δώσει τη συγκατάθεσή του στην αμαρτία. Αφού νικηθεί, τον οδηγούν στην κατά διάνοια αμαρτία και όταν αυτή συντελεστεί, τον φέρνουν αιχμάλωτο στην πράξη. Κατόπιν, αυτοί που με τους λογισμούς ερήμωσαν την ψυχή, αποχωρούν μαζί με αυτούς και μένει στον νου μόνο το είδωλο της αμαρτίας, κατά τον Όσιο Μάξιμο τον Ομολογητή. Μα μη φοβάσαι!

Οι Πατέρες χαρακτηρίζουν την εξουσία του διαβόλου ως "περίγειον", όπως ο Μέγας Βασίλειος. Δηλαδή, εξουσία στα γήινα, εξουσία που δεν συνιστά κυριαρχία πάνω στα όντα καθαυτά, αλλά, είναι πειρασμός της ελευθερίας των όντων που ο Θεός δοκιμάζει παραχωρώντας τους λογισμούς. Εδώ ακριβώς ευρίσκεται το μεγαλείο της Ιερωσύνης: με τη δύναμη του Σταυρού και του Αναστάντος Χριστού, ο διάβολος τρέμει μη αντέχοντας να βλέπει τη δύναμή του Χριστού, τη δύναμη που με τη Χάρη της Ιερωσύνης υπερβαίνει τα ανθρώπινα όρια και χαρίζει στον άνθρωπο ζωή, ελπίδα και Ανάσταση! Αυτός είναι ο ρόλος σου, παιδί μου: να κρατάς τον Σταυρό, να Τον υψώνεις λεπτό προς λεπτό στη ρότα σου και με αυτόν να ανοίγεις δρόμο στον άνθρωπο που υποφέρει από την αμαρτία!».